

Сортів хліба побільшало

В асортименті ТзОВ «Володимир-Волинський хлібозавод» з'являється хліб «Володимир-Волинський» та «Таврійський». А ПАТ «Теремно» додало до власного переліку хліб пшеничний із борошна 1 гатунку, білий 1 гатунку, «Полтавський», «Дарницький» та «Козацький». Буханці під назвою «Козацькі» випікатимуть також і на Ковельському хлібокомбінаті, а ФОП Бондарчук Інна Анатоліївна — хліб «Білий» та «Сірий».

Рятувальники здобули перемогу на турнірі з підйому по штурмовій драбині в Польщі

Збірна команда Управління ДСНС у Волинській області здобула перемогу на VIII Загальнопольському турнірі з підйому по штурмовій драбині у вікно 4-го поверху навчальної башти, що проходив 5 березня у місті Соколув-Підляський Мазовецького воєводства Республіки Польща. У змаганнях узяли участь загалом 92 учасники.

13

Відомості.info

№10 (752)

12 - 18 березня 2015 року

http://www.vidomosti.info/

ЖИТТЯ

Тридцять вісім джерел, що дарують життя

або Невеличкий путівник по курортній Східниці

За часів Київської Русі поблизу фортеці Тустань існувало поселення Золота Баня. Під час нападу хана Батия воно було вщент зруйноване. Люди, котрі залишилися живими, пішли в долину річки Стрий і заснували тут нове, яке назвали Східницею.

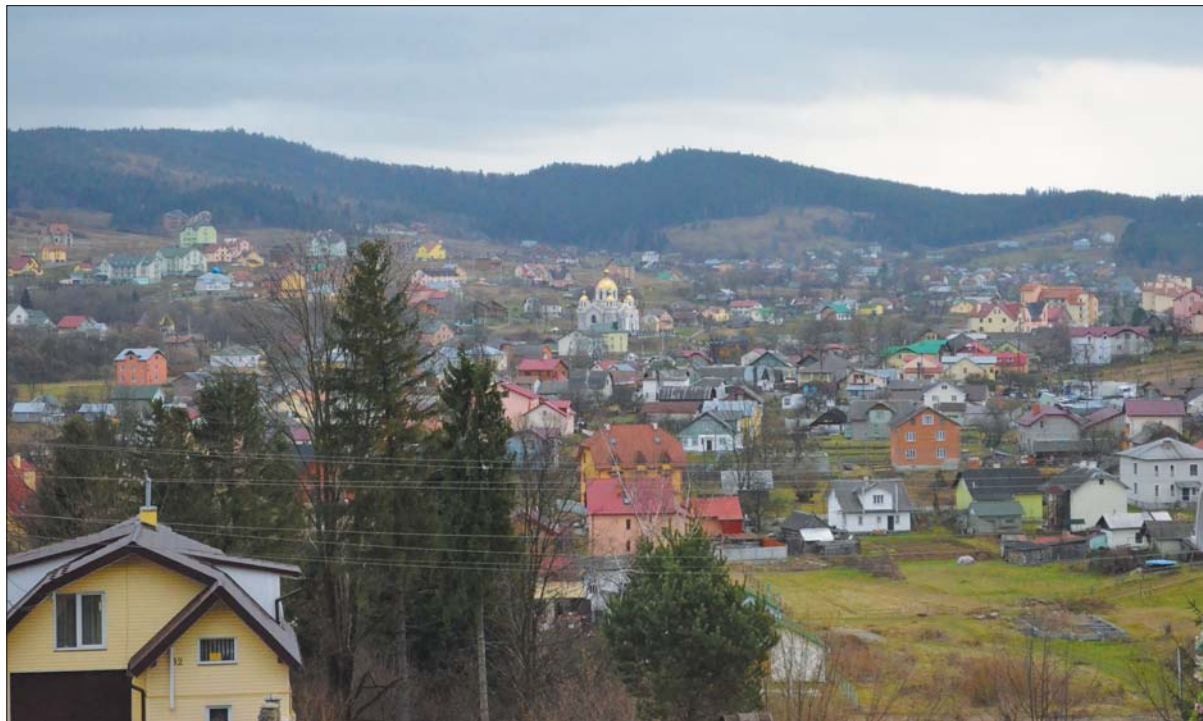
Сучасна Східниця — це не лише гарне містечко у Львівській області на кшталт європейського, що заховалося поміж карпатських схилів, із гостинними жителями, які дбають про благоустрій та розбудовують населений пункт, а й відомий всеукраїнський бальнеологічний курорт імені Омеляна Стоцького. Саме цей розумний чоловік у 1956–1973 роках відкрив тут великі поклади мінеральної води «Нафтуса».

Нині в цій місцевості налічується 38 джерел і 17 свердловин із різним хімічним складом цілющого напою. Офіційно курорт відкрили в 1976 році. У національному парку «Сколівські Бескиди» є чотири типи води: з підвищеним вмістом органічних речовин (сечогінною дією), це джерела № 1, 3, 26; із вираженою жовчогінною дією — джерела № 5, 8, 10, 25 та 1-а, 18-а свердловини; слабкомінералізована залізиста вода — джерела № 13 та 15; хлорно-натрієва;

джерело на зразок «Боржомі», біля якого завжди багато відпочивальників.

Завдяки своїм цілющим властивостям, східницькі води дарують життя і здоров'я хворим на цукровий діабет, гепатити всіх типів, захворювання нирок, печінки, кишково-шлункового тракту (жовчного міхура, підшлункової залози, шлунку), порушення обмінних процесів, серцево-судинні недуги, залізодефіцитні стани тощо. Вони поліпшують імунітет людини. Якщо до усього цього додати м'який клімат, адже зима у Східниці зазвичай тепла, а літо — лагідне, то це ще й гарний відпочинок для всієї родини.

Щоб лікування було ефективним, вирушаючи в дорогу, курортнику варто взяти з собою з дому результати медичних обстежень із діагностикою своїх захворювань, а у Східниці скористатися послугами сімейного лікаря місцевої амбулаторії, який на прохання пацієнта вас відвідає і, приділяючи вдосталь часу на консультацію, за чисто символічну плату призначить, яку воду та в якій кількості й послідовності вживати, ще й розповість про особливості тутешніх мінеральних вод. При потребі можете користуватися його послугами у процесі перебу-

Східниця

вання на курорті.

Перевагою цього містечка, куди їдуть люди з усієї України, незважаючи, що зовсім поряд загальновідомий Трускавець (біля джерел із східницькою водою завжди зустрічаються й пацієнти цього курорту, що приїжджають сюди, аби набратися цілющого напою саме із джерела), є те, що путівка в санаторій або будинок відпочинку, яких у Східниці вистачає, не потрібна, бо зняти окрему кімнату або кілька з усіма вигодами, враховуючи харчування або без нього, можна за незначну ціну практично майже в кожному міському об'єкті. Власники осель, зважаючи на нестабільний економічний стан у нашій державі, не збираються, як з'ясувалося, навіть піднімати ціни цього сезону. Якщо ж заманеться готувати їжу самому, то у найманому будинку для цього знайдеться усе необхідне, а на місцевому базарі — великий вибір свіжих продуктів. Славиться Східниця своїми кондитерськими виробами, соленими овочами на різний смак, м'ясними делікатесами. За десять кілометрів від неї — ринок у Бориславі.

Є у Східниці та поблизу неї й чимало цікавих і визначних місць. Але туристи зазвичай прагнуть побачити руїни колишньої фортеці Тустань; самотужки половити форель на одній зі штучних водойм у Рибнику, де до послуг туристів і вудки, і приманка для риби, а на ваших очах у колибі вправні кухарі можуть приготувати улов; побувати біля будинку священика, де замість звичних ударів годинника лунає Гімн України, а влітку завдяки єпископу Сокальсько-Жовківському Михайлу (Колтуну) оздоровлюють дітей із соціально незахищених сімей; сфотографуватися із символом містечка — карпатським ведмедем. Джерела № 25 та 26, розташовані на околиці населеного пункту, викликають також неабиякий інтерес у гостей Східниці. Місцеві жителі розповідають, що в епоху Юрія Андропова воду з них відправляли літаком безпосередньо Генеральному секретареві ЦК КПРС у Москву. При бажанні можна скористатися й мандрівкою в Карпати чи Закарпаття, де чимало старовинних замків.

У Східниці є кілька церков різ-

них конфесій, відвідати які під час Великого посту буде дуже доречно.

Отож мандруймо Україною не лише заради цікавості, а й задля свого здоров'я, бо воно нам ой як знадобиться!

Наталія ЛЕГКА

Біля одного із джерел

Смачна форелька на Рибнику

Я — бандерівка і цього не соромлюсь

Олена Боднар із Рожища на перший погляд звичайна жінка пенсійного віку. Але насправді в серці цієї людини живе велика любов та віра у світле майбутнє України. Вона не сидить склавши руки, не нарікає на владу, а всім, чим може, старається допомогти тим, хто зі зброєю в руках стоїть на сторожі рідної землі.

Познайомилися ми з Оленою Миколаївною ще минулого року, коли вона прийшла до волонтерів ГФ «Народна самооборона міста Рожище» з проханням, аби передали пакунки двом її онукам, бійцям АТО. А ще принесла власноруч виготовлену помічну мазь, яка здатна заживляти рани, разом зі стрічками-молитвами для наших солдатів. Уже пізніше волонтери розповідали, що військові передавали щирі вітання та подяки за береги і дійсно чудодійну мазь, яка частенько ставала їм у пригоді, та просили, аби бабуся Олена при змозі передала це.

Олена Боднар народилася далекого 1943 року в селі Сирники Луцького району в сам розпал воєнного лихоліття. Тож змалечку була навчена, що всі, хто прийшов зі зброєю в руках на рідну землю, є лютим ворогом. Із сумом пригадує, як нім-

ці спалили їхню хату в долині. І хоч була ще зовсім маленькою, та добре пам'ятає, як у 1947 році до хати зайшли енкаведисти, випаливши з порогу: «Бабу, хліб єсть?». Не отримавши бажаного, перекопали штиками всю долівку, шукаючи поживи.

— З того часу не люблю наших сусідів, упевнена, там теж є хороші люди, але я добре пам'ятаю їхню «доброту» під час Другої світової війни, — зі смутком розповідає бабуся Олена. — Їсти в нас шукали! А де ж того хліба було взяти, як ми самі, голодні, клей із дерев'яного? Тож щиро кажу: я — бандерівка і цього не соромлюсь.

Солдатами УПА, так званими бандерівцями, були і троє дядьків Олени Миколаївни. Двоє з них пролили кров на рідній землі, а третій відсидів у Воркуті багато років, та щиро любив до Батьківщини, потяг до боротьби за її волю в ньому так і не зламали. Мабуть, від дядьків і передалася бабусі їхня любов до рідної землі. А батько Микола був старостою в церкві, тож виховував своїх дітей у смиренні.

— Пам'ятаю, як мати перед Великоднем напекла паски, а ми хутчіш по шматочку вихопили та й їмо, — пригадує Олена Боднар. — Татко,

як побачив, що ми не дочекалися, доки хліб буде осяяченим, став нас сварити. Саме в той час зайшов до хати священик та й каже: «Микола, не свари дітей, в губу не гріх, із губи — гріх!».

За принципом «Спершу подумай, а тоді скажи» намагалася виховувати Олена Миколаївна і своїх дітей, а Бог нагородив її аж п'ятьма. Отримала від держави почесне звання «Мати-героїня». І хоча життя не завжди було ласкавим до неї, вона ніколи не нарікала. Всі свої тривоги несла до церкви, там знаходила душевний спокій та рівновагу. Несподівано на душі стало під час Революції гідності. Не спала бабуся ночами... Все молилася за тих, хто не побоявся стати на заваді злочинній владі. Оплакувала кожного загиблого.

Коли почалася війна на сході України, бабуся вирішила хоч чимось, але допомагати. З кожної пенсії носить до місцевих волонтерів по 50–100 грн на потреби бійцям. Часто переказувала по 5 грн SMS, доки онук не сказав, що кошти не доходять до потрібного адресата.

За словами Олени Боднар, продуктами бійцям немає змоги допомогти, тож вирішила купувати вжи-

вані вовняні светри, сусідка Наталя Поліщук допомагає їх розпускати, і невдовзі вони перетворюються на теплі шкарпетки. В кожну пару вкладає молитви, які читаються перед боєм, та щирі слова підтримки солдатам. І на Схід... А скільки зв'язала — вже й лік втратила. Та й узагалі, не вважає, що робить щось особливе, говорить лише: «А як же можна інакше? Там же наші рідні діти. Ми

всі від заходу до сходу маємо їм допомагати».

Цілющу мазь готує за старовинним рецептом. Сама користується, тож вирішила, що й там, на передовій, знайдуть їй застосування.

— Мазь називається «Чудо», — розповідає бабуся. — Нічого особливого для неї не потрібно, лише рафінована олія, бджолиний віск та два варених яєчних жовтки, всі інгредієнти треба правильно зварити. Допомогає вона при ангінах, бронхітах, опіках та добре заживляє рани.

В кімнаті Олени Миколаївни розставлені пляшки з різними настоянками. Кому від печії, кому для шлунку. А ще на ліжках — вишиті подушки, та такі гарні, що аж дух захоплює. Сама ж бабуся клопочеться, аби більше роздрукувати молитов, бо має намір поїхати до свого сваяка в Луцький обласний військовий госпіталь.

— А там, якби ви бачили, стільки покалічених наших дітей із війни привезли! — витирає хустинкою непрохані сльози бабуся Олена. — Їм хоч молитви завезу...

Ось такі вони — прості, щирі та добросердечні благодійники з народу.

Ірина ВЛАСЮК